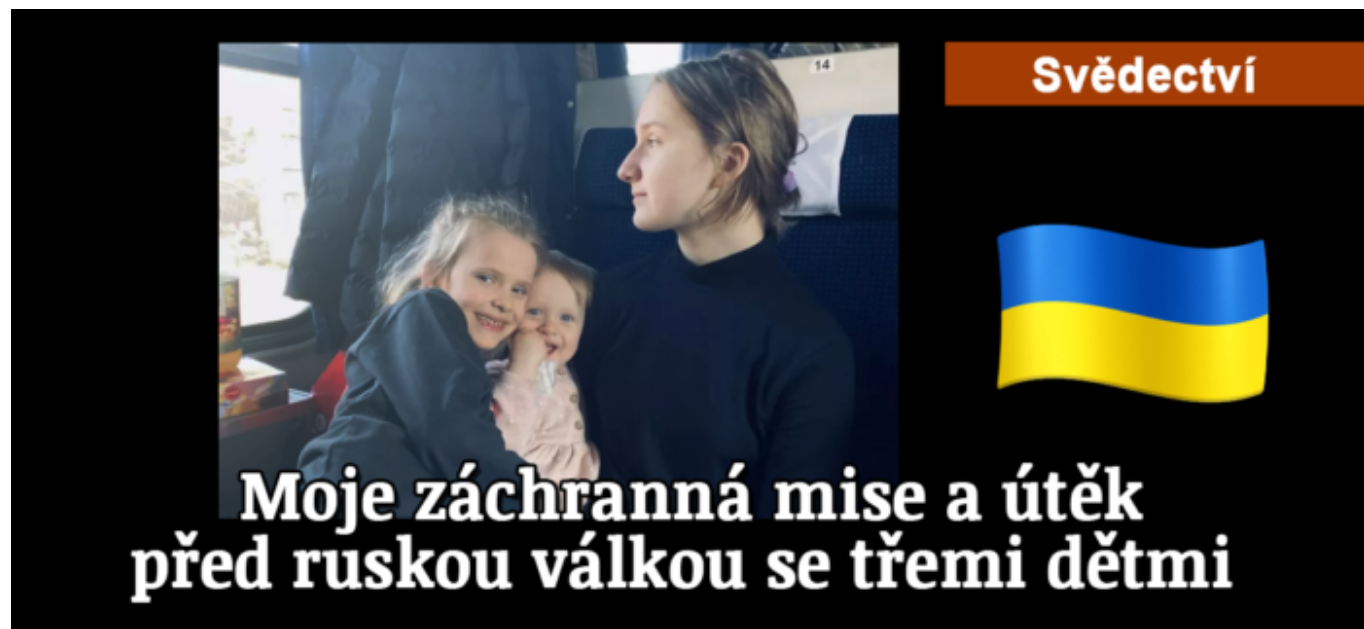

Svědectví: 17. Moje záchranná mise a útěk před ruskou válkou se třemi dětmi

Nekonečný pocit strachu, který jako by nikdy nezmizel. Každý hlasitý zvuk, každá náhlá jiskra na obloze vyvolává paniku. Můj život spolu se životy milionů Ukrajinců se změnil v peklo, když Rusko zahájilo totální invazi na Ukrajinu.

Svědectví

Moje záchranná mise a útěk před ruskou válkou se třemi dětmi

Tři dcery Natalie Dackevič ve vlaku v Německu míří do svého dočasného domova poté, co uprchly před válkou na Ukrajině.
(Natalia Dackevič)

Nekonečný pocit strachu, který jako by nikdy nezmizel. Každý hlasitý zvuk, každý náhlý záblesk na obloze vyvolává paniku.

Můj život spolu se životy milionů Ukrajinců se změnil v peklo, když Rusko zahájilo totální invazi na Ukrajinu.

Toto je příběh o tom, jak jsem byla s manželem a třemi dcerami uvězněna poblíž ruských hranic a jak se nám nakonec podařilo uprchnout.

Několik hodin poté, co začala válka a letiště Hostomel severozápadně od Kyjeva se změnilo ve válečnou zónu, jsme se rozhodli uprchnout z hlavního města. Odjeli jsme do našeho rodinného domu ve vesnici v severní části Černihivské oblasti, nedaleko ruských hranic.

Na začátku války se mnozí rozhodli odejít z velkých měst do venkovských oblastí v domnění, že zůstanou v bezpečí. My také.

Brzy jsme pochopili, že to byla chyba.

Když jsme se usadili na našem novém místě - formálně ve městě, ale vypadalo to spíš jako vesnice - situace začala vypadat hrozně.

Nedaleký Černihiv, Kyjev a Sumy byly bombardovány dnem i nocí. Stejně tak Charkov na východě. Města stovky kilometrů jižně - Cherson, Nikolajiv a Mariupol - se také stala terčem smrtících útoků. Mariupol se brzy stane dějištěm strašlivé tragédie, při níž budou při ruském ostřelování zabity tisíce civilistů, včetně žen a dětí.

Navždy mi zůstane v paměti konkrétní video z márnice v Mariupolu, kde lékař ukázal novinářům bezvládné tělíčko měsíčního miminka.

V naší vesnici byli lidé na pokraji paniky. Místní mi řekli, že jsme obklíčeni ruskými tanky a vojáky. "Je příliš nebezpečné teď odejít," řekli. "Raději si to dvakrát rozmyslete, než se pokusíte odejít, máte tři děti."

Strach narůstal, když jsem četla zprávy, že se běloruští vojáci chystají překročit hranici na Ukrajinu a připojit se k válce. To by naši vesnici odřízlo od Kyjeva.

Rusové ostřelovali nedalekou vesnici. Během ostřelování jsme sestoupili do suterénu. Pamatuji si, jak jsem v jedné z těch chvílí ve sklepě držela v náručí svou plačící roční dcerku a třásla jsem se, když jsem věděla, že moje rodina je ve vážném nebezpečí a pomoc nepřichází.

Ale v teplém slunečném ránu 21. března se objevila mizivá naděje.

Můj manžel šel najít nějaké mléko. O deset minut později zavolal zpět.

"Zabalte si věci, máme hodinu." Jeden muž souhlasil, že nás vezme do Kyjeva," řekl krátce po telefonu.

Útěk, který nás mohl stát život, začal. Odjezd byl děsivý: Ve zprávách jsme viděli mnoho zpráv o tom, jak Rusové útočili a zabíjeli civilisty jedoucí do bezpečí, včetně rodin s dětmi.

Naše pětičlenná rodina nasedla do auta a následovala minibus, který mířil do Kyjeva pro chleba pro naši vesnici.

Bylo nám řečeno, abychom si připravili všechny dokumenty, včetně rodných listů dětí, abychom je ukázali na každém kontrolním stanovišti po cestě.

Děti byly tiché jako nikdy předtím.

Když jsme opustili naši vesnici, za pár minut jsme uviděli první kontrolní bod. Díky Bohu to byl ukrajinský kontrolní bod. Po důkladném nahlédnutí do našich dokladů nám ukrajinský voják popřál bezpečnou cestu do Kyjeva.

Na naší cestě bylo více než dvacet kontrolních bodů. Nikdy jsem se nepovažovala za věřícího člověka, ale modlila jsem se pokaždé, když jsme projížděli kolem kontrolního stanoviště.

Když jsme procházeli kolem dalšího, někde hluboko v lese, uviděla jsem vojáka, který nevypadal starší než moje nejstarší dcera. Vypadal, jako by mu bylo 15 nebo 16 let. Pevně svíral útočnou pušku.

"Pravděpodobně je velmi statečný," řekla moje prostřední dcera, šestiletá.

“Je,” zašeptala jsem zpět.

Jeli jsme pět hodin neznámým lesem. Před válkou trvala cesta do Kyjeva hodinu a půl.

Spálená auta ležící na kraji silnice, kontrolní stanoviště a miny - vše ukazovalo na novou ukrajinskou realitu.

Nakonec jsme dorazili do města.

V Kyjevě jsme minuli památné místo poškozené ruskými raketami - televizní věž a nedaleký památník holocaustu Babyn Jar, kde 1. března zahynulo pět lidí při raketovém útoku.

Téměř každá ulice, kterou jsme projížděli, byla částečně zablokována protitankovými ježky.

Otupující, neuvěřitelně silný strach neopouštěl mé tělo, protože rakety a granáty dál útočily poblíž Kyjeva. Z našeho kyjevského bytu bylo slyšet boje na kyjevských severozápadních předměstích Irpin, Bucha a Hostomel.

Pořád jsme mysleli na Charkov a Mariupol a na tisíce nevinných lidí povražděných Ruskem. Věděli jsme, že můžeme být další.

Rozhodli jsme se tedy jít na hlavní nádraží a pokusit se uprchnout.

Poté, co jsme prošli několika kontrolními body, zaslechla jsem dlouho očekávané oznámení: „Nastupujte na evakuační vlak z Kyjeva do Lvova.

Ve vlaku bylo mnoho prázdných míst, což ostře kontrastovalo s prvními dvěma týdny války, kdy lidé museli stát nebo si lehnout na podlahu vlaku a držet si své blízké, děti a domácí mazlíčky.

O osm hodin později se naše rodina konečně dostala do Lvova pozdě v noci, uprostřed zákazu vycházení.

Po několikahodinovém spánku na podlaze nádraží, bok po boku s desítkami vyčerpaných dětí a jejich maminek, jsme pokračovali v cestě.

Ženy s dětmi přespávají na Lvovském nádraží 22. března 2022.

Rozhodli jsme se opustit zemi.

Vlak ze Lvova do polského města Przemysl byl tak nacpaný uprchlíky, že i slavný systém tokijského metra by během dopravní špičky ten dav záviděl.

Do té doby jsme slyšeli, že 3,5 milionu Ukrajinců uprchlo ze země a uteklo před válkou. Vzpomněla jsem si na to, když jsem pozorovala tisíce uprchlíků nacpaných do vlaku do Polska, kteří se chystali připojit se k ponurým statistikám.

Cesta ze Lvova do Przemyslu obvykle trvá něco málo přes hodinu. Našemu vlaku to trvalo sedm hodin. Myslela jsem jen na to, jak moc jsem se chtěla nadýchat čerstvého vzduchu.

Když jsme dorazili, museli jsme čekat 40 minut, než se dveře vlaku otevřely. Mnozí ztratili nervy. Starší ženy začaly plakat, aby je pustily ven, děti vzlykaly a někdo prostě mlčel.

Ale jakmile se naše nohy dotkly nástupiště, cítila jsem, že moje mise zachránit své děti před válkou byla dokončena.

O chvíli později mě zaskočila otázka mé nejstarší dcery.

“Mami, můžeme se vrátit do tohoto vlaku a vrátit se do Lvova?” zeptala se mě se slzami v očích.

“Až válka skončí, vrátíme se, vrátíme se,” odpověděla jsem a vzlykala.

Natalia Dackevič

2. dubna 2022 23:56

[Kyiv Independent](#)

Natalia Dackevič

Dr. Natalia Dackevič je obchodní reportérkou listu Kyiv Independent. Před nástupem do týmu pracovala jako obchodní reportérka pro Kyjev Post. Vystudovala ekonomickou teorii na Kyjevské národní ekonomické univerzitě a získala titul Ph.D v ekonomických vědách.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)